

КАРЪН ШЕЙЛЪР

С ОБИЧ,
КОЛЕДА

Превод от английски

Надя Баева

 ciela

Глава 1

Либби не бе имала ни най-малко намерение да се озове върху него. Но ето че бе просната на заснежения тротоар с разперени крайници, а лицата им бяха само на сантиметри едно от друго.

– Ти пък откъде се взе?! – изгърси, докато се мъчеше да се изправи.

Беше си правила кротко сутрешния джогинг в своя почи-тащ Коледа квартал в Сиатъл, когато при един завой зад ъгъла той се появи сякаш от нищото и се сблъска с нея.

Почти се беше изправила, когато едното ѝ стъпало се заплете в крака му и тя отново се тръшна в скута му.

Той я гледаше ухилен.

– Смешно ли ти се струва?! – тросна му се.

В очите му проблясваше палаво пламъче и той се помъчи да се освободи, при което размаха ръка и без да иска, я бутна странично.

– Ама ти сериозно ли? – ахна тя. Изправи се, вече бясна, и го настъпи с всичка сила. – Така харесва ли ти?

– Какво правите? – прозвуча зад нея мъжки глас. – Стъпкахте го!

– Той пръв ми налетя! – отвърна соннато Либи, като се извъртя рязко и се озова очи в очи с мъж, от когото ѝ секна дъхът. Имаше най-прекрасните кобалтовосини очи, които бе виждала някога. Беше висок, с рошава гарвановочерна коса и с изваяните черти на модел.

Либи присви очи. Мигом я обзе подозрение. Според нейния опит всеки с толкова привлекателна външност вещаеше беди... сериозни беди.

С гневно святкащи очи мъжът посочи към нападателя на Либи – гигантски надуваем Дядо Коледа, който вече бе сплескан като палачинка заради дупката, пробита от Либи в корема му.

– Убихте го!

Либи бързо отскочи от съсипания Дядо Коледа.

– Сам си беше виновен – настоя тя. – Изникна отникъде и ме събори!

– И вашият отговор бе да го унищожите? – изрече въпросително мъжът, докато се опитваше да събере от земята спихналия Дядо Коледа. – Да не би да сте някой Скрудж? Мислех си, че в този квартал славят коледния дух. Когато родителите ми се преместиха тук, едва ли не трябваше да подпишат договор с обещание, че ще поддържат коледния дух и девиза „Колкото повече, толкова по-весело“. – Огледа я от глава до пети в черния ѝ спортен екип. – Явно не сте местна...

– Какво? – Либи разшири очи и войнствено постави ръце на хълбоците си. – Ако искате да знаете, тук съм отраснала. Моето семейство подхвана традицията за коледна украса в Евъргрийн Вали. Малкият ни квартал е не просто прочут, легендарен е – изрече гордо Либи. – Отвсякъде се стичат хора да се любуват на нашите лампички и коледни декорации.

– Коледни декорации като този Дядо Коледа, на който току-що видяхте сметката? – попита подигравателно мъжът, като повдигна сплесканата фигура.

Либи посочи към стареца веселяк, който вече не изглеждаше толкова весел.

– Носеше се във въздуха и се удари в мен. Аз съм невинната жертва в случая!

Мъжът се разся.

– Невинна? Силно се съмнявам.

Ченето на Либи увисна. Не можеше да повярва, че този тип си позволява да дава оценки за нея. Затърси думи за язвителен отговор, но когато очите им се срещнаха, можеше да мисли само колко невъзможно сини са и съвсем забрави какво щеше да каже. Това я ядоса още повече. *Я се стегни*, нареди си и откъсна поглед от мъжа.

Красотата му не можеше да се отрече, но тя не му даваше право да се държи като заплеснат тийнейджър. Не че флиртуваше с нея, тъкмо обратното дори. Гледаше я, сякаш тя е създала проблема. И затова Либи бе изненадана, когато той неочаквано протегна ръка.

– Казвам се Адам Томпсън.

Тя се поколеба за момент, преди да поеме дланта му.

– Либи. Либи Ларсън.

Въпреки мразовитото време при докосването на ръцете им Либи усети приток на топлина. Тялото ѝ бе пронизано от тръпка чак до петите. Противно на волята си отново отпрати поглед към очите му, зачудена дали той бе усетил същата искра.

Изражението му обаче не издаваше нищо. Тя се засрами заради реакцията си, бързо отдръпна ръка и я тикна в джоба на суитшърта си.

– Мога да ви уверя, че вината изобщо не е моя – настоя Либи. – Не знам откъде се е взел този Дядо Коледа, но определено не съм го виждала преди, а познавам всеки Дядо Коледа на тази улица.

Мъжът повдигна вежда.

Либи осъзна колко нелепо звучи, така че замълча. Вместо това се зае да отръска снега, останал по нея след стълкновението ѝ с Дядо Коледа.

– Чуй, права си. Този наистина е нов – добави Адам и я изненада. – Сложих го тази сутрин за майка ми. Родителите ми тъкмо се нанесоха. – Адам посочи към къщата, пред която стояха. – Майка ми се обади и заяви, че веднага трябвало да дойда и да кача коледната украса. Звучеше, все едно е въпрос на живот и смърт. Настоя, че трябвало да изпълни своята част и да украси къщата си възможно най-скоро, та нейната да не е единствената в квартала без лампички. – Адам посочи към съседната сграда. – Сега съседите ѝ без украса са единствените Гринч.

Очите на Либи просветнаха и тя скръсти ръце пред гърдите си.

– Това е моята къща.

Адам дори не се опита да прикрие изненадата си.

– Ама разбира се. Но не схващам. Ако твоето семейство е положило началото на традицията да украсявате, защо твоята къща не е украсена? Не разбирам.

– Не би го разбрал – тросна се Либи и побърза да смени темата. – Значи родителите ти са Каръл и Лари? Срегнах ги за кратко, когато се нанасяха. Бях тръгнала на работа и нямахме много време да говорим, но ми се видяха мили хора.

Адам се засмя.

– Звучиш изненадана. Родителите ми наистина са мили. Прекрасни хора са, така че не допускай малкият ни сблъсък да влияе на мнението ти за тях. Много искат да се впишат и да станат част от общността. И не се тревожи – аз не живея тук. Дойдох само да помогна за коледната украса, която майка ми не спира да купува. Буквално е възприела като свой ръководен принцип идеята „колкото повече, толкова по-весело“. Не е способна да говори за друго освен за невероятната коледна украса в Евъргрийн Вали.

– Наистина си я бива – отвърна Либи и се озърна с гордост из живописния квартал, състоящ се от причудливи къщи с детайли в занаятчийски стил. Всички, с изключение на нейната, бяха опасани с безкрайни нанизни коледни лампички и изобилно

окичени с венци и гирлянди. Също така на всички предни тераси, веранди и площадки имаше по няколко елхи.

– Затова майка ми обича мястото толкова много – отбеляза Адам.

– Вечер, когато всичко свети, е още по-впечатляващо – вметна замечтано Либи. – Коледните светлилки са буквално хиляди на брой, при това не само по къщите. Имаме лампички навсякъде – в короните на дърветата, по храстите, в цветните лехи и дори по земята, покриват всички дворове. Когато хората се приберат вечер, от всеки дом звучи различна коледна песен на съответната тема като саундтрак. Все едно живееш в коледна приказка.

– Снощи видях – отговори Адам. – Доста впечатляващо е. И това е другата причина да съм тук. Майка ми иска да монтирам озвучителна система. И всяка година темата е различна, нали?

– Да. Тази година темата е „Супер ретро Коледа“ – отвърна кротко Либи. – Майка ми е тази, която избира темите.

Адам кимна.

– Мама ми каза. Много е ентузиазизирана, защото притежава антики, които няма търпение да използва. Наистина се вълнува, че ще стане част от всичко това. Обича Евъргрийн Вали.

– И аз – увери го Либи. Гласът ѝ пресекна и я заляха спомени за отминали Коледи. Тя ги пропъди тъкмо навреме, защото припомнянето на неща, свързани с Коледа, я нараняваше прекалено много.

– Та щом родителите ти са сложили началото на всичко това, защо твоята къща не е украсена? – поиска да узнае Адам. – Видях табелка „Продава се“. Наистина ли продаваш къщата?

От устните на Либи се откъсна въздишка, преди да е успяла да я спре.

– Да, вероятно. – Заби нокти в дланите си. Мразеше да мисли за евентуалната продажба, макар да ѝ беше ясно, че няма друг избор.

– Вероятно? – повтори объркано Адам.

– Разполагам с време до края на годината да реша, но брокерът сметна, че ще е хитра идея да я обявя за продан сега, когато хората идват да видят коледната украса – обясни Либи. – Така ще попадне пред повече погледи.

Адам кимна.

– Опитваш се да получиш по-добра оферта?

– Нещо такова – отговори Либи, но беше твърдо решена да смени посоката на разговора. – Наистина съжалявам за Дядо Коледа. Макар вината реално да не беше моя.

– И аз съжалявам – промърмори Адам, хвана отпуснатата ръка на Дядо Коледа и после я остави да падне обратно. – Трагична случайност.

Либи го изгледа.

– Не мислиш ли, че това е малко драматично изказване? Беше просто градинска украса. Не е нещо кой знае какво.

Адам се намръщи.

– Всъщност беше доста специален. – Направи пауза и после продължи: – Сърцето на майка ми ще е напълно разбито. Този конкретен Дядо Коледа беше подарък от баща ми за тяхната годишнина. Оженили са се на Коледа.

– Сериозно ли? – ахна Либи. Усети да я залива нова вълна от чувство на вина.

Адам кимна.

– Сериозно.

– Това никак не е добре – заключи Либи. – Чувствам се зле. Нека купя нов Дядо Коледа. Откъде го е взел? – Либи измъкна телефона от джоба си, но той се изплъзна между пръстите ѝ. – О, не! – Опита се да го задържи, но не успя. Щеше да се разбие на тротоара, ако Адам не го беше уловил навреме.

Либи въздъхна облекчено.

– О, слава богу. Съвсем нов е. Току-що го купих, след като счупих предишния си.

– Как се случи?

Либи се усмихна смутено.

– Прегазих го.

Адам разшири очи.

– Леле.

– Да, знам, бързах и трябва да е паднал от чантата ми. Като се качих в колата си, опитах да позвъня на някого и осъзнах, че го няма. Тъкмо потеглях от алеята, когато го чух.

– Какво чу?

– Алармата на телефона ми... Отвън.

Адам изкриви лице.

Либи кимна.

– Да, бях го сгазила. Беше напълно сплескан.

– Не се съмнявам – отвърна Адам. – Започвам да си мисля, че при теб има тенденция да унищожаваш разни неща.

Либи го изгледа.

– Няма никаква тенденция. И в двата случая става дума за злополука. Та откъде е този Дядо Коледа? Веднага ще го поръчам.

– Невъзможно – отсече Адам.

– Не, наистина, мога да го купя още сега. Имам ново приложение за пазаруване, което е свързано с хиляди магазини. Просто трябва да знам откъде е. – Вече беше отворила приложението и бе в готовност да поръча.

– *Вайннактфройде* – произнесе Адам.

Либи вдигна рязко глава от телефона си.

– Ва... какво?

– *Вайннактфройде*. Това е името на магазина. На немски значи „Коледна радост“ – отговори Адам.

Либи се намръщи.

– Не мисля, че приложението ми включва такива специализирани магазини. Но мога да им се обадя и да го поръчам. Как точно се пише? Вайн... Нак... Каквото там каза.

– Не можеш да купиш друг – увери я Адам. – От Германия е.

– Добре, значи ще го поръчам от Германия и ще поискам експресна доставка.

– Беше уникален, изработен по поръчка. – Адам се взря в Дядо Коледа и сбърчи чело. – Само не знам как ще съобщя на родителите си.